

Pa rad bi v očetovo hišo spet
s hinavščino: „Oče, i jaz sem proklet!“
In — ni te sram?

To ni te gnal visoki duh
in bil je misli zgolj napuh
in samoprid? —

Bi pitano tele jedel rad?
Te bode svila, ki tvoj brat
je v njo zavil?

Vem: nisi hotel teh besed
od mene. Zdaj si res zavzet
in trepetaš.

Vem: htel roké si krog vratu
in htel na srce si medu —
zdaj me poznaš!

Oton Zupančič.

Iz cikla „Marija“.

Zvezde zdaj svetijo mladim ljudem,
netijo plamen čez dan pritajeni,
duše — po dve in po dve izgubljeni —
slepo sledijo vabečim slastem.

S sencami gostimi mrak jih zastraži,
otme očesu zavisti prežeče,
plahi šepet jim boj prešepeče,
da ga ne čuje, kdor ga sovraži.

Tiho naslonim se jaz na podboj,
pošljem v mrakove oči vse razpaljene:
„Njega iščite — na prsi razgaljene
naj me poljubi — in v njih bo pokoj.“

Oton Zupančič.